

Dokumentation Eilert Tordsson, 630408-3378 Bilaga besök den 25/4 2010 och 27/5

Vi anländer till psykakuten och blir hänvisade in till Lars Neumann. Jag och min man medföljer Eilert. Neuman frågar Eilert hur det är. Eilert förklarar mycket lugnt och klart om sin bakgrund dels privat och yrkesmässigt samt om den ångest och dåliga självkänsla han har p g a sin diagnos GAD. Neumann frågar om Eilert är vegetarian, vilket Eilert säger nej till och Neumann förklarar sig med att detta kan påverka ångestförekomsten. Neumann säger sedan följande:

“Du Eilert, för sex månader sedan släppte jag en braskit när jag var tillsammans med några andra. Och det var ju pinsamt klart men nu är det ju ingen av dom som kommer ihåg det. Jag kommer ju ihåg det men jag bryr mig inte om det.” Eilert, Tord och jag tittar generat på honom och Eilert försöker le. Efteråt kommenterar han det märkliga av en läkare att överhuvudtaget ha ett sånt språkbruk. Min man och jag tyckte att det var mycket kränkande och nonchalant.

Neumann frågar ingenting om vad som föranlett att Eilert kommer akut! Det förefaller som om kommunikationen mellan intagspersonal och tjänstgörande läkare varit bristfällig. Hur ser rutinen ut för överlämning av dylik information?

Jag ber då Neumann att som representant för familjen förklara bakgrunden till att vi kommit dit. Jag beskriver Eilerts onormala beteende och även att Eilert slår på sig själv på bröstet o s v. När jag i min beskrivning av sjukdomsförloppet kommer till att jag av Koczkas blivit ombedd att ringa Ericsson och hennes svar angående Zyprexa säger Neumann: “Ja jag kan väl skriva ut Zyprexa”. Vilket sker och Neumann säger tack och adjö. Jag undrar då om Eilert kan få en Zyprexa direkt och det får han.

Neumann nämner ingenting om uppföljning genom besök eller liknande! Vi är frågande till att Neumann inte bokade ett uppföljningsmöte med tanke på att Eilert nu skulle påbörja en ny medicinering. Är det brukligt att läkaren bokar uppföljningsmöte eller är dr Neumanns hantering vid detta tillfälle enligt rutin.

Vi hämtar medicinen i Växjö och vi bestämmer att Eilert skall följa med oss till Torhamn för familjen orkar inte med att han kommer hem. I bilen ner efter ca 1 1/2 timme är Eilerts tillstånd mycket stressat och som vi nu förstått psykotiskt. Jag ringer psykakuten och frågar om han kan ta en Zyprexa till vilket jag får besked om att han kan göra.

På tisdagen den 27 april är jag och min man åter i Tingsryd hos Eilert på förmiddagen. Eilert mår inte bättre och beslutar att ringa in och fråga Neumann hur länge det skall dröja innan Zyprexan ger resultat. En personal ringer efter en stund och säger att Neumann skall ringa senare. **Han ringer emellertid inte den dagen, ej heller nästa och inte på torsdag förmiddag!** Efter lunch på torsdag den 29 april är vi på väg till Tingsryd och jag ringer vid 13.30-tiden och ber att få tala med Neumann. Jag visste inte då att han inte ringt Eilert. Jag skulle rådfråga om Zyprexan vad gäller styrka o s v. Jag nämner till kvinnan som jag talar med att det gäller Eilert och säger hans personnummer. Hon ringer tillbaka och säger att Neumann sitter i möte och skall ringa mig efter ca 16.00. Jag är inom ca 10 min framme hos Eilert och då ringer Neumann till honom som först, alltså på 3:e dagen efter att Eilert sökt honom. Jag hör då Eilert säga att han inte är bättre och att han undrar hur lång tid det skall ta innan Zyprexan fungerar. Jag vet inte vad Neumann svarar men jag tror att han sa några dagar. Eilert frågar då om han skall dubbla intaget och ta även på

morgonen och det säger Neumann ja till. **Fortfarande ingen uppföljning hur detta skall fungera på Eilerts mående ej heller att medicinen nu tar slut dubbelt så fort!**

Eilerts mående försämras dramatiskt. Han går mot slutet av maj med på att träffa distriktsläkare Eva Ekelund på Specialistläkargruppen tisdagen den 25 maj. Dr Ekelund bedömer Eilerts tillstånd mycket allvarligt enligt **bilaga** och Eilert väljer att göra en frivillig inskrivning på Sankt Sigfrids Sjukhus på torsdagen den 27 maj. På förmiddagen hämtar min man remissen hos Eva Ekelund som tjänstgör på Attendos enhet i Tingsryd. Förutom remissen medföljer två A4-sidor med hans journal från Specialistläkargruppen. Eva säger också att hon håller på att försöka få kontakt med psykakuten och någon läkare för att förklara varför remissen är handskriven. Hon skriver också med mycket stora bokstäver på densamma: "OBS Se bifogad journal", sitt privata mobilnummer och Specialistgruppens namn. Senare på eftermiddagen talar hon med någon som heter Lotta på mottagningen och förklarar sammanhanget. Eva säger också per telefon till mig att hon är övertygad om att man kommer att konvertera till LPT. Eilert läser journalen och är mycket orolig för att få tvångsvård när min man och jag kör honom till psykakuten på eftermiddagen. Men han är ändå fast besluten att nu skall han ta emot hjälp och att "detta skulle jag gjort mycket tidigare". Vi kommer till akuten och efter några timmars väntan där Eilert är väldigt lugn blir han tillsammans med mig inkallad till Lars Neumann som **då fått remiss och journaler**. Eilert beskriver att han känt sig bättre men att det varit upp och ned. Neumann uttrycker att det rimmar dåligt med vad det står i journalen. Jag beskriver min rädsla med att Eilert öppnat dörren under körning och att på min fråga Eilert förklarat det med att han fått ångest och ville ha luft. Eilert säger att jag behöver väl inte bli här mer än 1-2 veckor. Neumann tittar då på Eilert och säger: "Har du inte hört talas om platsbristen inom psykiatri". **Vi lämnar Eilert och andas ut! Äntligen är Eilert under professionell vård!**